

РЕШЕНИЕ

№ 1335

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 09.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4532** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 149, ал. 5 от АПК.

Образувано е по протест на прокурор от СГП – отдел „Надзор за законност“, с който се иска обявяване нищожност на волеизявление за издаване на СУМПС №[ЕИК]/01.09.2015год. на началника СДВР, отдел „Пътна полиция“- С. на лицето А. К. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица].

В протеста е посочено, че СУМПС е издадено от некомпетентен орган и при липса на законови предпоставки. Моли се волеизявлението за издаване на същото да бъде обявено за нищожно.

В съдено заседание Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който поддържа протеста и моли волеизявлението за издаване на СУМПС да бъде обявено за нищожно.

Ответникът – Началникът на ОПП-СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – А. К. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.08.2015 г. А. К. подаде заявление в СДВР-ОПП за подновяване на СУМПС, като към заявлението били приложени изискуемите документи.

На 01.09.2015г. било издадено СУМПС №[ЕИК] от СДВР, отдел „Пътна полиция“- С. на лицето А. К..

На 23.11.2020 г. в СДВР-ОПП постъпило писмо с рег. № 3286р-52660/23.11.2020г. от ГДНП, с което СДВР била уведомена, че по надлежния ред е постъпило официално Уведомление от властите на Федерална република Германия. Видно от предоставените с уведомлението данни, А. К. е с обичайно местопребиваване на територията на Република Германия, считано от 02.12.2014 г.

От СДВР са изготвени докладни записки, в които е отбелязано, че е налице ново обстоятелство по см. на чл. 99, т. 2 от АПК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Протестът е допустим - подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 3 от АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК не е ограничено във времето.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

Компетентността на органът, който следва да извърши издаването на документ като процесния - СУМПС се определя от обичайното пребиваване на притежателя, съгласно чл. 11, § 5 от Директива 2006/126 на ЕП и Съвета. Съгласно чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО "обичайно пребиваване" по смисъла на директивата, означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито

трудова връзка са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.“

По реда на международното сътрудничество в МВР Главна дирекция “Национална полиция” МВР е получено писмо с рег. № 3286р-52660/23.11.2020 г. от ГДНП, с което СДВР била уведомена, че по надлежния ред е постъпило официално Уведомление от властите на Федерална република Германия. Видно от предоставените с уведомлението данни, А. К. е с обичайно местопребиваване на територията на Република Германия, считано от 02.12.2014 г.

Според разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. вр. чл. 151, ал. 5 от ЗДвП. СУМПС се издава от структурните звена „Пътна полиция“ при областните дирекции на МВР, поради което техните ръководители са административният орган, компетентен да издаде СУМПС, но само на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация. Следователно компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на СУМПС, е обвързана с мястото /държавата/ на обичайно местопребиваване. Последното произтича от териториалния обхват на компетентността на държавните органи, а именно в рамките на държавата.

Документите от Германия, сочещи, че пребиваването на жалбоподателката е извън Република България, считано от 02.12.2014 г. са официални такива, поради което и съдът ги кредитира. От предоставените данни от германските компетентни органи е видно, че към датата на подаване на заявлението за подновяване на СУМПС жалбоподателката не е била с обичайно местопребиваване на територията на Република България, поради което началникът ОПП-СДВР не е имал компетентност да се произнесе по заявлението за подновяване на СУМПС със заявител А. К. и волеизявлението за издаването на такъв е нищожно.

Доколкото, съгласно трайната съдебна практика, всяка некомпетентност опорочава административния акт до такава степен, че същият се явява нищожен, то и волеизявлението за издаване на СУМПС на А. К., която няма обичайно пребиваване в Република България към дата на подаване на заявлението, следва да бъде обявено за нищожно.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО волеизявление за издаване на СУМПС №[ЕИК] на Началника СДВР, отдел „Пътна полиция“- С. на лицето А. К., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: